

כל הגט פרק שלישי גימין

לב.

עין משפט גר מצוה

א א מיי פיו מהל
גירושין הלכה כן
והלכה יין סמך עשין נ
טושע אהיע קי קמל
סעי נט:
ב ב מיי שם טושע שם
סעי ט:
ג ג מיי שם טושע שם
סעי ט:
ד ד מיי שם הלכי
והלכי טושע שם
סעי ט:
ה ה מיי פיו מהל זכיה
הלא סמך עשין פד
טושע חרמ קי רמה
סעי י וזכיה ועיש:

תוספות רי"ד

השולח גט לאשתו והגיע בשליח או ששלח אחריו שליח ואמר לו גט שנתתי לך בטל הוא הרי זה בטל קדם אצל אשתו או ששלח אצלה [שליח] ואמר לה גט ששלחתי לך בטל הוא הרי זה בטל אם משיגו גט לידה אינו יכול לבטלו: ת"ד בטל הוא אי אפשר בו דבריו קיימין פי' שמשמע לשונות אלו לישן ביטול. פסול הוא אינו גט לא אמר כלום פי' שמשמע שמוציא עליו לעו שהוא גט פסול והרי אנו רואים שהוא כשר מ"ה לא אמר כלום אבל אם אמר פסול יהיה לא יהיה גט הרי הכי נמי דהוי לישן ביטול והגט בטל:

השולח. גט שנתתי לך במל הוא. לרבי דלמר בטלו מצוטל נקט הגיע בשליח אורחא דמלתא דלא מותר לבטלו ורגיל הוא לבטלו אצל בפני ז"ד שלא בפני השליח אסור לבטלו מדרבנן משום תקנת ר"ג ועוד נקט הגיע בשליח דהשתא אין לר"ך בית דין אי נמי היא גופה אתא לאשמועי' דלא אמרינן לעברה קא מיכוין כדאמרינן בגמרא ולא לומר דדוקא כפי האי גוונא בטל: ולא אמרינן לצעורה קא מיכוין. וא"ת פשיטא שהוא בטל היאך היה לנו לומר שאינו בטל והוא עומד וזוהו וי"ל דהוה אמנא כיון שאינו מביא עדים על כך אי"כ אינו רוצה לבטלו אי"כ הוה מיישנן להחמיר משום דלמא לעברה קא מיכוין קמ"ל דלא מיישנן: איהו דלא טרה אדעתא לצעורה. משמע דקידם אצל אשתו לא הוה ממילא אלא כתיירחא ותימה דלמאי לא נקט רבותא טפי נודמן אצל אשתו ממילא או שלוחו דלא אמרינן לעברה קא מיכוין דתימה הוא לומר שזו אין מועיל ביטול: מהו דתימא איגלאי מ"תא לפרע דבטויי במ"ה רבא דלמר לקמן (דף נד.) קמ"ט. ורבה דלמר לקמן (דף נד.) דגלוי דעמא כגיטא מלתא היא היינו שנועד קודם שהגיע גט לידה אצל אס לא נודע אותו גילוי דעמא עד אחר שהגיע לידה לאו כלום הוא כגון דהוה רהיט צטר שליח לבטוליה וסגר שליח דהא דרהיט צטריה דבעי למימר אשור הכ לה כדלמר לקמן (שם) וכי מצטל ליה אחר שצטל לידה לפי שסגור שעדיין הוא ביד השליח ולא צא לידה אגלאי מילתא למפרע דלצטולי הוה רהיט קמ"ל מתני' דלאו כלום הוא וטעמא משום דכחותה שעה שהוא רך ולא נודע דעמו לא שליח ולא לאשה ולא לב"ד והוה להו דברים שצטל דאינן דברים אע"פ שנאמן לומר כך היה בלבי ואף ע"ג דבעלמא גבי ההוא דוצין אדעתא למיסק לארץ ישראל (קדושין דף מט:) צדין הוא דלא הוה דברים כיון שלא חש לפרש רוצה הוא שיתקיים הדבר בכל ענין אצל כאן עושה כל מה שיכול לעשות מ"מ עשאוהו כדברים שצטל ואין להקשות

שופטא. (ג' בית ד: קופינא.) דמור שזרעא המרא שקורין פושו"ר ועל שם שדוקא צין שני לדי המור קרי ליה צין אחים שדוקא: סיכא דרפנא. יחד שדוקא: רפא. שממייב משמח החוס ורפה: קניא כפוסא. קנה הארוג ככפופה: רפא. כמו יפרא:

הדרן עלך כל הגט

השולח. והגיע. והשיג. אינו יכול לבטלו. בגמרא

פרך פשיטא: כראשונה. לא היה מצטלו בפני השליח ולא בפני האשה אלא במקום שהיה עומד היה מצטלו בפני שלשה: מפני יקון הטולס. שהשליח שאינו יודע דבר מוליכו לה והיא ניסת בו: גמ' הגיעו. הו משמע שרדף אחריו והשיגו: ואפילו ממילא. שנסתהה שליח בדרך והיה לו לזה דרך לשם ורחוק ואפ"ה בטל: ולא אמרינן. אין צדעמו לבטלו אלא לצעורה צעלמא חדש או חדשית שאם היה צדעמו לבטלו היה רודף אחריו לצטולי: שליחא דקמא. דלמרינן ליה לא עדיפת מיניה: אינו הוא דלא טרה. כי בטליה הוא צעלמא בטל וליכא למימר לעברה מיכוין דלא הוה מטרח נפשיה משום לעברה: אצל שליח. כי שלא שליח לבטל אמרינן לעברה מיכוין ומשום טירחא דשליח אחרון לא איכפת ליה: בטל הוא. משמע בטל יהא וכן אי אפשר בו: פסול הוא. לא משמע דליהו מצטל ליה אלא מוליח עליו שם פסול והא ליכא: לא אמר כלום. וזכה בה על כרחו ואם יש לו צעל חוב גובה אותה צבצילו לפי שכל הלשונות הללו לשון עמיד הן והואיל וקבלה אינו יכול לחזור בו: בטל הוא. משמע בטל היה מקודם שקיבלתי הודאת צעל דין כמאה עדים דמי והכי אומר שלא וזה בה וחזרת לנותן והכי נמי תניא לקמן בפירקין (דף מ:) כחצתי ונתתי שדה פלונית לפלוני והוא אומר לא כחצ ונתן לי הודאת צעל דין כמאה עדים והאי נמי דלמר בטל היה מקודם לכן נאמן: שמי

מוסף רש"י

שופטא. לשון אחיה (ע"ז כ"ב). הדרן עלך כל הגט והגיע בשליח. רבותא

אשמועינן אפי"ה שלא יאמר אחריו לשון כך. אלא שפגע בו ואמר לו הרי בטל ולא אמרינן לצעורה צעלמא קא לבטל אמרינן לעברה מיכוין ומשום טירחא דשליח אחרון לא איכפת ליה: בטל הוא. משמע בטל יהא וכן אי אפשר בו: פסול הוא. לא משמע דליהו מצטל ליה אלא מוליח עליו שם פסול והא ליכא: לא אמר כלום. וזכה בה על כרחו ואם יש לו צעל חוב גובה אותה צבצילו לפי שכל הלשונות הללו לשון עמיד הן והואיל וקבלה אינו יכול לחזור בו: בטל הוא. משמע בטל היה מקודם שקיבלתי הודאת צעל דין כמאה עדים דמי והכי אומר שלא וזה בה וחזרת לנותן והכי נמי תניא לקמן בפירקין (דף מ:) כחצתי ונתתי שדה פלונית לפלוני והוא אומר לא כחצ ונתן לי הודאת צעל דין כמאה עדים והאי נמי דלמר בטל היה מקודם לכן נאמן: שמי

הדרן עלך כל הגט

השולח (ג' בית ד: קופינא.) דמור שזרעא המרא שקורין פושו"ר ועל שם שדוקא צין שני לדי המור קרי ליה צין אחים שדוקא: סיכא דרפנא. יחד שדוקא: רפא. שממייב משמח החוס ורפה: קניא כפוסא. קנה הארוג ככפופה: רפא. כמו יפרא:

הדרן עלך כל הגט

השולח. והגיע. והשיג. אינו יכול לבטלו. בגמרא פרך פשיטא: כראשונה. לא היה מצטלו בפני השליח ולא בפני האשה אלא במקום שהיה עומד היה מצטלו בפני שלשה: מפני יקון הטולס. שהשליח שאינו יודע דבר מוליכו לה והיא ניסת בו: גמ' הגיעו. הו משמע שרדף אחריו והשיגו: ואפילו ממילא. שנסתהה שליח בדרך והיה לו לזה דרך לשם ורחוק ואפ"ה בטל: ולא אמרינן. אין צדעמו לבטלו אלא לצעורה צעלמא חדש או חדשית שאם היה צדעמו לבטלו היה רודף אחריו לצטולי: שליחא דקמא. דלמרינן ליה לא עדיפת מיניה: אינו הוא דלא טרה. כי בטליה הוא צעלמא בטל וליכא למימר לעברה מיכוין דלא הוה מטרח נפשיה משום לעברה: אצל שליח. כי שלא שליח לבטל אמרינן לעברה מיכוין ומשום טירחא דשליח אחרון לא איכפת ליה: בטל הוא. משמע בטל יהא וכן אי אפשר בו: פסול הוא. לא משמע דליהו מצטל ליה אלא מוליח עליו שם פסול והא ליכא: לא אמר כלום. וזכה בה על כרחו ואם יש לו צעל חוב גובה אותה צבצילו לפי שכל הלשונות הללו לשון עמיד הן והואיל וקבלה אינו יכול לחזור בו: בטל הוא. משמע בטל היה מקודם שקיבלתי הודאת צעל דין כמאה עדים דמי והכי אומר שלא וזה בה וחזרת לנותן והכי נמי תניא לקמן בפירקין (דף מ:) כחצתי ונתתי שדה פלונית לפלוני והוא אומר לא כחצ ונתן לי הודאת צעל דין כמאה עדים והאי נמי דלמר בטל היה מקודם לכן נאמן: שמי

הדרן עלך כל הגט

השולח. גט שנתתי לך במל הוא. לרבי דלמר בטלו מצוטל נקט הגיע בשליח אורחא דמלתא דלא מותר לבטלו ורגיל הוא לבטלו אצל בפני ז"ד שלא בפני השליח אסור לבטלו מדרבנן משום תקנת ר"ג ועוד נקט הגיע בשליח דהשתא אין לר"ך בית דין אי נמי היא גופה אתא לאשמועי' דלא אמרינן לעברה קא מיכוין כדאמרינן בגמרא ולא לומר דדוקא כפי האי גוונא בטל: ולא אמרינן לצעורה קא מיכוין. וא"ת פשיטא שהוא בטל היאך היה לנו לומר שאינו בטל והוא עומד וזוהו וי"ל דהוה אמנא כיון שאינו מביא עדים על כך אי"כ אינו רוצה לבטלו אי"כ הוה מיישנן להחמיר משום דלמא לעברה קא מיכוין קמ"ל דלא מיישנן: איהו דלא טרה אדעתא לצעורה. משמע דקידם אצל אשתו לא הוה ממילא אלא כתיירחא ותימה דלמאי לא נקט רבותא טפי נודמן אצל אשתו ממילא או שלוחו דלא אמרינן לעברה קא מיכוין דתימה הוא לומר שזו אין מועיל ביטול: מהו דתימא איגלאי מ"תא לפרע דבטויי במ"ה רבא דלמר לקמן (דף נד.) קמ"ט. ורבה דלמר לקמן (דף נד.) דגלוי דעמא כגיטא מלתא היא היינו שנועד קודם שהגיע גט לידה אצל אס לא נודע אותו גילוי דעמא עד אחר שהגיע לידה לאו כלום הוא כגון דהוה רהיט צטר שליח לבטוליה וסגר שליח דהא דרהיט צטריה דבעי למימר אשור הכ לה כדלמר לקמן (שם) וכי מצטל ליה אחר שצטל לידה לפי שסגור שעדיין הוא ביד השליח ולא צא לידה אגלאי מילתא למפרע דלצטולי הוה רהיט קמ"ל מתני' דלאו כלום הוא וטעמא משום דכחותה שעה שהוא רך ולא נודע דעמו לא שליח ולא לאשה ולא לב"ד והוה להו דברים שצטל דאינן דברים אע"פ שנאמן לומר כך היה בלבי ואף ע"ג דבעלמא גבי ההוא דוצין אדעתא למיסק לארץ ישראל (קדושין דף מט:) צדין הוא דלא הוה דברים כיון שלא חש לפרש רוצה הוא שיתקיים הדבר בכל ענין אצל כאן עושה כל מה שיכול לעשות מ"מ עשאוהו כדברים שצטל ואין להקשות

הדרן עלך כל הגט

השולח. גט שנתתי לך במל הוא. לרבי דלמר בטלו מצוטל נקט הגיע בשליח אורחא דמלתא דלא מותר לבטלו ורגיל הוא לבטלו אצל בפני ז"ד שלא בפני השליח אסור לבטלו מדרבנן משום תקנת ר"ג ועוד נקט הגיע בשליח דהשתא אין לר"ך בית דין אי נמי היא גופה אתא לאשמועי' דלא אמרינן לעברה קא מיכוין כדאמרינן בגמרא ולא לומר דדוקא כפי האי גוונא בטל: ולא אמרינן לצעורה קא מיכוין. וא"ת פשיטא שהוא בטל היאך היה לנו לומר שאינו בטל והוא עומד וזוהו וי"ל דהוה אמנא כיון שאינו מביא עדים על כך אי"כ אינו רוצה לבטלו אי"כ הוה מיישנן להחמיר משום דלמא לעברה קא מיכוין קמ"ל דלא מיישנן: איהו דלא טרה אדעתא לצעורה. משמע דקידם אצל אשתו לא הוה ממילא אלא כתיירחא ותימה דלמאי לא נקט רבותא טפי נודמן אצל אשתו ממילא או שלוחו דלא אמרינן לעברה קא מיכוין דתימה הוא לומר שזו אין מועיל ביטול: מהו דתימא איגלאי מ"תא לפרע דבטויי במ"ה רבא דלמר לקמן (דף נד.) קמ"ט. ורבה דלמר לקמן (דף נד.) דגלוי דעמא כגיטא מלתא היא היינו שנועד קודם שהגיע גט לידה אצל אס לא נודע אותו גילוי דעמא עד אחר שהגיע לידה לאו כלום הוא כגון דהוה רהיט צטר שליח לבטוליה וסגר שליח דהא דרהיט צטריה דבעי למימר אשור הכ לה כדלמר לקמן (שם) וכי מצטל ליה אחר שצטל לידה לפי שסגור שעדיין הוא ביד השליח ולא צא לידה אגלאי מילתא למפרע דלצטולי הוה רהיט קמ"ל מתני' דלאו כלום הוא וטעמא משום דכחותה שעה שהוא רך ולא נודע דעמו לא שליח ולא לאשה ולא לב"ד והוה להו דברים שצטל דאינן דברים אע"פ שנאמן לומר כך היה בלבי ואף ע"ג דבעלמא גבי ההוא דוצין אדעתא למיסק לארץ ישראל (קדושין דף מט:) צדין הוא דלא הוה דברים כיון שלא חש לפרש רוצה הוא שיתקיים הדבר בכל ענין אצל כאן עושה כל מה שיכול לעשות מ"מ עשאוהו כדברים שצטל ואין להקשות

שופתא כקופינא דמרא רפא רב יוסף אמר אפילו סיכתא בדפנא רפא רב אחא בר יעקב אמר אפילו קניא ככופתא רפא:

הדרן עלך כל הגט

השולח (ג' בית ד: קופינא.) דמור שזרעא המרא שקורין פושו"ר ועל שם שדוקא צין שני לדי המור קרי ליה צין אחים שדוקא: סיכא דרפנא. יחד שדוקא: רפא. שממייב משמח החוס ורפה: קניא כפוסא. קנה הארוג ככפופה: רפא. כמו יפרא:

הדרן עלך כל הגט

השולח. גט שנתתי לך במל הוא. לרבי דלמר בטלו מצוטל נקט הגיע בשליח אורחא דמלתא דלא מותר לבטלו ורגיל הוא לבטלו אצל בפני ז"ד שלא בפני השליח אסור לבטלו מדרבנן משום תקנת ר"ג ועוד נקט הגיע בשליח דהשתא אין לר"ך בית דין אי נמי היא גופה אתא לאשמועי' דלא אמרינן לעברה קא מיכוין כדאמרינן בגמרא ולא לומר דדוקא כפי האי גוונא בטל: ולא אמרינן לצעורה קא מיכוין. וא"ת פשיטא שהוא בטל היאך היה לנו לומר שאינו בטל והוא עומד וזוהו וי"ל דהוה אמנא כיון שאינו מביא עדים על כך אי"כ אינו רוצה לבטלו אי"כ הוה מיישנן להחמיר משום דלמא לעברה קא מיכוין קמ"ל דלא מיישנן: איהו דלא טרה אדעתא לצעורה. משמע דקידם אצל אשתו לא הוה ממילא אלא כתיירחא ותימה דלמאי לא נקט רבותא טפי נודמן אצל אשתו ממילא או שלוחו דלא אמרינן לעברה קא מיכוין דתימה הוא לומר שזו אין מועיל ביטול: מהו דתימא איגלאי מ"תא לפרע דבטויי במ"ה רבא דלמר לקמן (דף נד.) קמ"ט. ורבה דלמר לקמן (דף נד.) דגלוי דעמא כגיטא מלתא היא היינו שנועד קודם שהגיע גט לידה אצל אס לא נודע אותו גילוי דעמא עד אחר שהגיע לידה לאו כלום הוא כגון דהוה רהיט צטר שליח לבטוליה וסגר שליח דהא דרהיט צטריה דבעי למימר אשור הכ לה כדלמר לקמן (שם) וכי מצטל ליה אחר שצטל לידה לפי שסגור שעדיין הוא ביד השליח ולא צא לידה אגלאי מילתא למפרע דלצטולי הוה רהיט קמ"ל מתני' דלאו כלום הוא וטעמא משום דכחותה שעה שהוא רך ולא נודע דעמו לא שליח ולא לאשה ולא לב"ד והוה להו דברים שצטל דאינן דברים אע"פ שנאמן לומר כך היה בלבי ואף ע"ג דבעלמא גבי ההוא דוצין אדעתא למיסק לארץ ישראל (קדושין דף מט:) צדין הוא דלא הוה דברים כיון שלא חש לפרש רוצה הוא שיתקיים הדבר בכל ענין אצל כאן עושה כל מה שיכול לעשות מ"מ עשאוהו כדברים שצטל ואין להקשות

הדרן עלך כל הגט

השולח. גט שנתתי לך במל הוא. לרבי דלמר בטלו מצוטל נקט הגיע בשליח אורחא דמלתא דלא מותר לבטלו ורגיל הוא לבטלו אצל בפני ז"ד שלא בפני השליח אסור לבטלו מדרבנן משום תקנת ר"ג ועוד נקט הגיע בשליח דהשתא אין לר"ך בית דין אי נמי היא גופה אתא לאשמועי' דלא אמרינן לעברה קא מיכוין כדאמרינן בגמרא ולא לומר דדוקא כפי האי גוונא בטל: ולא אמרינן לצעורה קא מיכוין. וא"ת פשיטא שהוא בטל היאך היה לנו לומר שאינו בטל והוא עומד וזוהו וי"ל דהוה אמנא כיון שאינו מביא עדים על כך אי"כ אינו רוצה לבטלו אי"כ הוה מיישנן להחמיר משום דלמא לעברה קא מיכוין קמ"ל דלא מיישנן: איהו דלא טרה אדעתא לצעורה. משמע דקידם אצל אשתו לא הוה ממילא אלא כתיירחא ותימה דלמאי לא נקט רבותא טפי נודמן אצל אשתו ממילא או שלוחו דלא אמרינן לעברה קא מיכוין דתימה הוא לומר שזו אין מועיל ביטול: מהו דתימא איגלאי מ"תא לפרע דבטויי במ"ה רבא דלמר לקמן (דף נד.) קמ"ט. ורבה דלמר לקמן (דף נד.) דגלוי דעמא כגיטא מלתא היא היינו שנועד קודם שהגיע גט לידה אצל אס לא נודע אותו גילוי דעמא עד אחר שהגיע לידה לאו כלום הוא כגון דהוה רהיט צטר שליח לבטוליה וסגר שליח דהא דרהיט צטריה דבעי למימר אשור הכ לה כדלמר לקמן (שם) וכי מצטל ליה אחר שצטל לידה לפי שסגור שעדיין הוא ביד השליח ולא צא לידה אגלאי מילתא למפרע דלצטולי הוה רהיט קמ"ל מתני' דלאו כלום הוא וטעמא משום דכחותה שעה שהוא רך ולא נודע דעמו לא שליח ולא לאשה ולא לב"ד והוה להו דברים שצטל דאינן דברים אע"פ שנאמן לומר כך היה בלבי ואף ע"ג דבעלמא גבי ההוא דוצין אדעתא למיסק לארץ ישראל (קדושין דף מט:) צדין הוא דלא הוה דברים כיון שלא חש לפרש רוצה הוא שיתקיים הדבר בכל ענין אצל כאן עושה כל מה שיכול לעשות מ"מ עשאוהו כדברים שצטל ואין להקשות